

kommen baade Huse og Beplantninger derude, og ret ud for Gennemhugningen stod et af Højspændingsværkets pudsige smaa trappegavlede Murstenstaarne, der saae ud som Aflæggere af Egnens Kirker. Til Gengæld var Fortidens rige Fugleverden næsten forsvunden, disse store Flokke af Maager og Terner, som dengang sværmede over Favsingholm, saa han troede, de havde hjemme der paa samme Maade som Duerne og Hønsene. Med en Latter som unge Piger, der slipper fri fra Institutet, dalede de ned paa Pløjemarkerne udenfor Gaarden, eller de drog bort den modsatte Vej ud til Ynglepladserne i Fjordmundingen. Nu kom der blot engang imellem en ensom Maage sejlene højt til Vejrs i stum Flugt — som flyede den slagen bort fra Elskovskampene derude.

Mens Torben hvilte sig i en af Teltets Stole, spaserede Frøken Hecht omkring i Nærheden for at være ved Haanden, dersom han skulde behøve hende. Naar han da opdagede hende ude paa Græsplænen, hvor hun gik og søgte efter Foraarets første Blomster, fulgte han hende med Øjnene og nød vemodig Synet af hendes sunde Ungdom. I sin sorte Sygeplejedragt, med Hovedet ombundet af et hvidt Slør, der med brede Ender hang ned paa Ryggen, mindede hun om en ung, klosterlig Novice.

Den unge Pige havde af og til røbet lidt om sine Forhold. Hun var født i en Provinsby og havde vistnok haft en trang Barndom. Det var sagtens derfor, hun var saa taknemlig for enhver Venlighed, der vistes hende. Men der var ogsaa noget i hendes Væsen, der tydede